

[Peder Nørgaard.]

lertid, at Befolkningen ogsaa for dette værdifulde Næringsmiddels Vedkommende maa nøjes med et yderligere indskrænket Forbrug. I mange Hjem har man allerede nu opbrugt dette Kvartals Ration og staar uden Sukker. Ikke blot ernæringsmæssigt, men ogsaa i Henseende til Beskæftigelsen er den lille Sukkerhøst til stor Skade. Det er et meget stort Antal Industrier, der har Behov for Anvendelse af Sukker.

Her har den skærpede Rationering virket meget føleligt. Nogle Steder kan man maaske nok klare sig igennem ved at gøre Produkterne noget mindre søde end sædvanligt; men i de fleste Tilfælde, f. Eks. i Sukkervare- og Mineralvandsindustrierne, betyder de knappe Sukkerforsyninger stærkt forringede Produktionsmuligheder. Arbejdsløshed af ikke helt ringe Dimensioner er saaledes desværre fulgt i Sukkerrationeringens Kølvand.

Hvis vi beholdt alt det producerede Sukker inden for vort Lands Grænser, vilde vi ganske vist kunne klare os igennem uden de nye byrdefulde Reduktioner, vi er udsat for. Men vi ved, at vore Brødrationer, Norge, Finland og til en vis Grad ogsaa Sverige, har haardt Brug for Sukker, og det vilde være et slet Tegn paa vor nordiske Solidaritet, om vi ikke fortsat som i alle tidligere Krigsaar stillede Eksportmængder til Raadighed for disse Lande — rent bortset fra, at vi i Bytte modtager Varer af stor Betydning for vore Beskæftigelsesforhold. Trods vore egne Afsavn maa det derfor hilses med Tilfredshed, at den store Mangel, nordiske Lande har paa Sukker, dog i nogen Grad kan afbødes igennem de danske Forsyninger.

Saa vel af Hensyn til disse Lande som til vore egne Forhold maa det tilstræbes, at den kommende Sukkerhøst naar op paa sædvanlig Højde. Dette modvirkes af forskellige Omstændigheder, og der burde derfor være Tale om en Udvidelse af Sukkerroearealerne.

Det er dog ikke Toner af denne Art, der har lydt fra Roedyrkerne Møder. Man er ikke kappedes om at opfordre til Dyrkning af de flest mulige Sukkerroer. Tværtimod har man vedtaget Resolutioner og Opfordringer om Produktionsindskrænkning paa 20, 40, 50, ja, helt op til 100 pCt., altsaa fuldstændigt Ophør med Dyrkingen. Paa Lolland var der endda en Overgang iværksat Vedtagelser, der gik ud paa at bemyndige Roedyrkerforeningernes Overbestyrelse til at gennemføre en saadan Produktionsstrejke.

Visse Kredse inden for Roedyrkerne har erhvervet sig en Slags Berømmelse for permanent og principmæssig Tilfredshed, for Højresthed og for et særdeles ublidt Ordvalg. De foreløbige Rekorder er naaet paa de sidste Maaneders Møder, og de Refarter, der foreligger for Offentligheden, kan kun overalt fremkalde den dybeste Forstemmelse over, at Landsmænd i en for vort Land saa vanskelig Stund kan udtrykke sig saa lidt i Overensstemmelse med, hvad Tiden kræver af hver og en af os. Man tillader sig at udslynge Trusler om Produktionsstrejke paa en Tid, hvor Samfundet har maattet forbyde Arbejderne at anvende deres Strejkevaaben. Der larmes op over Statens Syn paa Sukkerroens Pris, og det sker samtidigt med, at Statens Priskontrol skærer dybt ind i andre Erhverv og Arbejderne maa finde sig i at faa fastsat Lønninger, der opretholder en alvorlig Sænkning i Levestandarden. Og ikke nok hermed — mange Arbejdere har maattet finde sig i at blive tvunget til at forlade bedre lønnet Arbejde paa Veje og i Moser, bl. a. for at luge i Roemarkerne og tage Roerne rettidigt op.

Jeg udtaler det stilfærdige Ønske, at Fornuften og Værdigheden maa finde Fritid hos Flertallet af Roedyrkerne. De har haft det Privilegium fremfor andre Landbrugsgrene at være sikre paa en lønnende Produktion gennem de Byrder, som Sukkerordningerne tidligere paalagde Forbrugerne. Noget saadant forpligter til ikke at udnytte en Situation. Der kommer vel paa ny en Dag, hvor Sukkerordningernes Tryghed vil gøre Sukkerfabrikkernes Roeleverandører misundt af alle andre Landbrugere, som under normale Forhold jo ikke kan regne med statsgaranterede Priser.

Den Lov, som her foreligger, giver Dyrkerne en Forhøjelse paa 35 Øre pr. Dobbeltcentner. Det søges tilsløret som et Fragttilskud, men der er næppe nogen, som tør paastaa, at Dyrkerne Fragtudgifter siden sidste Aar er steget med et saadant Beløb. Disse 35 Øre er en slet og ret Prisforhøjelse, for hvilken den saglige Motivering maa synes yderst spinkel, men som Handelsministeren har maattet sluge eller har fundet „hensigtsmæssig“, som det siges i Lovforslagets Bemærkninger, for at faa en Ordning med Dyrkerne Sammenslutning. Hermed er Betalingen til Dyrkerne kommet op paa 4 Kr. 45 Øre plus Tantième mod 2 Kr. 20 Øre plus Tantième ved Krigens Udbrud. Det betyder altsaa godt og vel en Fordobling.

Roedyrkerne har altid taget Sorgerne paa Forskud, og jeg kan ikke se rettere,